

Kockice za odrasle

Manji analitičari smatraju da je jedan od glavnih razloga za uspeh PC platforme njena modularnost, mogućnost da se delovi nezavisno nadograđuju. Kad vam treba više memorije, jednostavno dokupite modul,

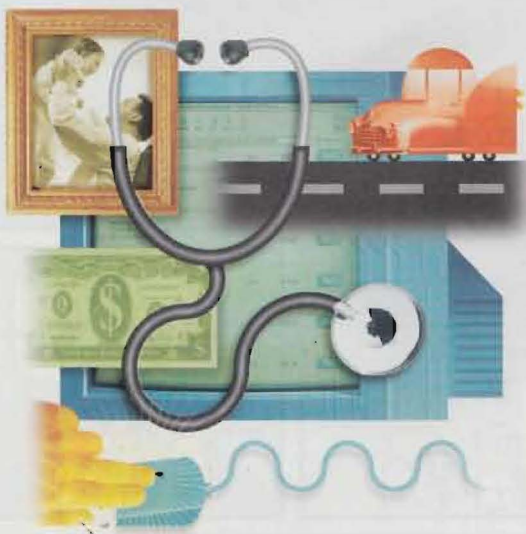
ili ako vam treba brži sistem, promenite procesor. Sve ostalo što ste već kupili možete zadržati i tako za relativno malo novca dobiti bolji sistem.

Da li je baš tako? Ta modularnost mi se više liči na marketinšku varku – poslednji put sam ušao u računarsku radnju da bih kupio grafičku karticu, a sat vremena kasnije izneo sam novu matičnu ploču, memoriju i procesor. Pošto ploča nije odgovarala starom kućištu, vratio sam se u radnju i doneo kući još jednu metalnu „kantu“ – staru sam iskoristio kao držač za saksije. Kad sam već to sve kupio, uzeo sam i 5,1 muzičku karticu. A nekada je zamena grafičke kartice bila prilično jednostavna.

Ipak, često je da možete nezavisno nadograđivati komponente, ali samo ako imate svaka dva-tri meseca kupite nešto. Ako dopustite sebi, kao što sam ja to učinio, da dve godine ne poklonite dinar inženjerski računara, većina „modularnih“ komponenta više neće moći da se poveže s novim delovima.

U svakih nekoliko meseci, na tržištu se pojavljuje nova magistrala ili nov standard memorije. Nedavno je stigao PCI Express. Pre njega, serijski ATA zamenio je drugogodišnji standard za paralelno povezivanje diskova i usput promenio i priključak za napajanje – čini mi se da je to zavera proizvođača hardvera smišljena samo da bi nas onemogućila da koristimo nove diskove sa starim pločama. O standardima za memoriju i ležištima za

procesore ne vredi ni trošiti reči. Smena generacija na tržištu sasvim je normalna, ali s računarima ta granica nije baš najjasnija. Da li bi generacije trebalo da određujemo prema procesorima, ili prema vrstama priključaka, ili možda po osobinama magistrala na ploči? Sećate li se

trenutka kada je AT napajanje zamenjeno ATX verzijom?

Modularnost PC hardvera deluje prilično neubedljivo kada se posmatra u dužem periodu, ali ipak verujem da je znatno doprinela popularnosti te vrste računara. Iako je, u prvim danima, ostavljao utisak ozbiljnijih računara od ostatka tržišta ličnih kompjutera, sa Amigom na čelu, on je ujedno bio i veća igračka. Da li ste ijedan drugi računar mogli da rasklopite i ponovo sastavite samo sa krstastim odvijačem, a da vam

pri tom ne ostane hrpa „suvišnih“ delova? Vodeći ljudi na PC tržištu shvatili su primamljivost mogućnosti da i kupci koji nisu završili kurs za servisera mogu da sklope svoj računar, i to bez specijalnog uputstva. Ceo postupak je prilagođen predškolskim testovima inteligencije – samo što umesto ubacivanja kockica i lopti u odgovarajuće rupice treba da povežete okrugli završetak kabla sa okruglom ležištem, a „kućicu“ s devet iglica s „kućicom“ s devet rupica. Čak ni u slučaju da postoje dva priključka u koje fizički može (uz umerenu primenu sile) da uđe kabl koji držite u ruci, ne morate previše da naprežete mozak – setite se opet predškolskog testa i testova povezivanja boja.

PC računari omogućili su vam da osetite čitav niz emocija: radost sklapanja igračke na struju, bol zbog posekotine od oštih ivica kućišta, agoniju kad shvatite da je ipak trebalo da se uzemljite i uzbuđenje kad uspete da ubedite prodavca da memorija nije ni bila ispravna. Softver automatizuje dosadne aktivnosti, video igrice omogućavaju da se sjajno zabavite, ali ko bar dva puta nije spalio ploču i pokušao da je vrati prodavcu, taj ne zna pravu čar PC računara.

Ako ste se prepoznali u prethodnim redovima, uživajte čitajući ovaj broj *Mikra*. Temu broja posvetili smo ručnom sklapanju idealnog PC računara – naći ćete savete za sve, od izbora komponenta do pravilnog uklanjanja. Uzemljite se, polećemo!

Gojko Adžić je glavni i odgovorni urednik Mikra. Njegove uvodne reči pročitajte na adresi www.mikro.co.yu/arhiva/gojko.